

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **T. N. P.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-83558-3/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 7. 3. 2017, č. j. 65 A 6/2015 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-83558-3/SO-2014. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 4. 2014, č. j. OAM-2520-19/ZR-2013, jímž bylo stěžovatelce zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že stěžovatelka pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, aniž by k tomu měla závažné důvody. Správní orgán zjistil, že stěžovatelka nepřetržitě nepobývala na území států Evropské unie v době od 10. 9. 2008 do 17. 5. 2010 (tj. více než 20 měsíců),

v době od 23. 6. 2010 do 13. 8. 2012 (tj. více než 25 měsíců) a v době od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013 (tj. více než 13 měsíců).

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatelka neprokázala své tvrzení, že na území České republiky pobývala i v době, o níž se žalovaná domnívá, že zde nebyla. Její tvrzení zůstalo rovněž v nekonkrétní rovině. Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že svou přítomnost na území České republiky může prokázat pouze otisky razítek v cestovním pase.

[4] Neopodstatněná byla rovněž žalobní námitka, že cestovní doklady nejsou opatřovány razítkem vždy. Dle čl. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „schengenský hraniční kodex“), se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Krajský soud v dané souvislosti poukázal na § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a uzavřel, že vstupní či výstupní razítko má charakter potvrzení, jehož pravdivost se presumuje.

[5] Krajský soud shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále krajský soud poukázal na čl. 11 odst. 1 schengenského hraničního kodexu, dle něhož není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Uvedl, že stěžovatelka mohla tuto domněnku vyvrátit, ale žádné tvrzení či důkazní návrhy v daném směru správnímu orgánu nepředložila. Krajský soud tak shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatelka namítla, že přechodová razítka v cestovním dokladu prokazují pouze průchod cizince přes hraniční přechod, nikoli však faktickou dobou jeho pobytu mimo území Evropské unie. Minimálně na hranicích Polska, Slovinska a na mezinárodním letišti ve Frankfurtu nad Mohanem nejsou při průchodu přes hraniční přechod zanášena přechodová razítka do pasů cizinců.

[7] Cestovní doklad je veřejnou listinou, která však osvědčuje pravdivost jen těch údajů, které do cestovního dokladu zanesl správní orgán, který doklad vystavil. Přechodové razítko do cestovního dokladu zanáší zcela jiný orgán a přechodové razítko veřejnou listinou není.

[8] Stěžovatelka má za to, že členské státy Evropské unie mají povinnost při vstupu a výstupu systematicky opatřovat cestovní doklad státních příslušníků třetích zemí jen v případech zmíněných v čl. 10 odst. 1 písm. a) až c) schengenského hraničního kodexu, mezi něž stěžovatelka nepatří. Domněnka dle čl. 11 odst. 1 schengenského hraničního kodexu se vztahuje jen k cizincům s krátkodobým vízem, jímž stěžovatelka opět není.

[9] Stěžovatelka namítla, že ve skutečnosti pobývala v České republice i v době, o níž žalovaná na základě přechodových razítek tvrdí, že pobývala mimo schengenský prostor. Svůj pobyt v České republice však nemůže prokázat, jelikož když cestovala přes letiště ve Frankfurtu nad Mohanem, nedostávala razítka do cestovního dokladu.

[10] Namítla rovněž, že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud společně se správními orgány rozhodoval na základě domněnky. Stěžovatelka zopakovala, že čl. 10 a čl. 11 schengenského hraničního kodexu

pokračování

se vztahují na cizince s krátkodobým vízem nebo oprávněním k pobytu po dobu 3 měsíců bez víza. Nevztahují se však na stěžovatelku, která měla povolení k trvalému pobytu a neměla důvod po celních orgánech vyžadovat přechodová razítka, jimiž se dokládá dodržení podmínek krátkodobého pobytu.

[11] Stěžovatelka je starý člověk, nepracuje, neřídí auto, nepobírá dávky, nemá bankovní účet. Nemá k dispozici žádný z důkazních prostředků, které mohou využít mladší cizinci a předložit tak správnímu orgánu doklad za dopravní přestupek, doklad o výběru z bankovního účtu, případně jiné doklady o svém pobytu na území České republiky. Její neschopnost předložit takový doklad nemůže být důvodem pro zrušení trvalého pobytu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

[12] Žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě a obsah spisového materiálu. S rozsudkem krajského soudu se ztotožňuje a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelce byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže *„cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí“*.

[15] O délce nepřítomnosti stěžovatelky na území členských států Evropské unie správní orgány usuzovaly na základě přechodových razítek v jejím cestovním dokladu. V úvahu braly též doklady svědčící o přítomnosti stěžovatelky na území České republiky v podobě stěžovatelkou uzavřené smlouvy, notářských zápisů o jednání stěžovatelky a doložek o ověření podpisu stěžovatelky, které správní orgán čerpal z veřejně dostupné sbírky listin Obchodního rejstříku.

[16] V cestovním dokladu stěžovatelky jsou letištní vstupní a výstupní razítka zanesená vietnamským orgánem (razítka označeno „*Vietnam – immigration*“), která se týkají výstupu z Vietnamu a vstupu na něj. Dále jsou zde letištní vstupní a výstupní razítka českého orgánu (razítka označené „*Praha – Ruzyň*“), která se týkají výstupu z území České republiky a vstupu na něj. Chronologicky lze tato razítka a další podklady ve spise seřadit takto:

1. vietnamské výstupní razítka o opuštění Vietnamu dne 27. 8. 2008;
2. české vstupní razítka o vstupu do České republiky dne 28. 8. 2008;
3. české výstupní razítka o opuštění České republiky dne 9. 9. 2008;
4. vietnamské vstupní razítka o vstupu do Vietnamu dne 10. 9. 2008;
5. vietnamské výstupní razítka o opuštění Vietnamu dne 17. 5. 2010;
6. úřední ověření podpisu stěžovatelky provedené notářem v Brně dne 26. 5. 2010;

7. úřední ověření podpisu stěžovatelky provedené notářem v Brně dne 16. 6. 2010 a notářský zápis ze dne 16. 6. 2010 o právním jednání stěžovatelky;
8. vietnamské vstupní razítko o vstupu do Vietnamu dne 23. 6. 2010;
9. vietnamské výstupní razítko o opuštění Vietnamu dne 13. 8. 2012;
10. české vstupní razítko o vstupu do České republiky dne 14. 8. 2012;
11. úřední ověření podpisu stěžovatelky provedené notářem v Brně dne 10. 9. 2012;
12. vietnamské vstupní razítko o vstupu do Vietnamu dne 13. 9. 2012;
13. vietnamské výstupní razítko o opuštění Vietnamu dne 27. 10. 2013;
14. stěžovatelčin podpis (neověřený) na smlouvě o podnájmu bytu, podpisy na této smlouvě jsou uvedeny za slovy „*V Olomouci dne 4. 11. 2013*“.

[17] Správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelka nepřetržitě nepobývala na území států Evropské unie v době od 10. 9. 2008 do 17. 5. 2010, tj. více než 20 měsíců (viz ad 3. až 5. v bodě [16] shora); v době od 23. 6. 2010 do 13. 8. 2012, tj. více než 25 měsíců (viz ad 8. až ad 9.) a v době od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013, tj. více než 13 měsíců (viz ad 12. až ad 13.).

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z kopie cestovního dokladu stěžovatelky vyplývá, že její doklad nebyl opatřován vstupními a výstupními razítky orgánů členských států Evropské unie ve všech případech, kdy stěžovatelka opustila území těchto států. Dne 17. 5. 2010 stěžovatelka letecky opustila Vietnam, ve dnech 26. 5. 2010 a 16. 6. 2010 nechala ověřit svůj podpis u notáře a dne 23. 6. 2010 se vrátila zpět do Vietnamu (viz ad 5. až 8.), aniž by do jejího cestovního dokladu byl zaznačen vstup na území státu Evropské unie a výstup z něj. Po návštěvě České republiky stěžovatelka dne 13. 9. 2012 přicestovala do Vietnamu (viz ad 10. až 12.), aniž by v jejím cestovním dokladu bylo zaznačeno výstupní razítko orgánem státu Evropské unie.

[19] Lze tak konstatovat, že cestovní doklad stěžovatelky nebyl orgány státu Evropské unie systematicky opatřován razítkem při vstupu a výstupu. Nemá význam se zabývat kasačními námitkami, zda se tak dle čl. 10 odst. 1 schengenského hraničního kodexu mělo dít, nebo ne. Výklad právní normy totiž není určující pro hodnocení, zda se nějaký děj ve vnější realitě skutečně odehrál, nebo neodehrál.

[20] Současně nemá v nynější věci valný význam zabývat se tím, zda přechodové razítko je či není veřejnou listinou. Stěžovatelka nepochybuje, že Českou republiku či Vietnam opouštěla či do nich přicestovala ve dnech, které má na příslušných razítkách v cestovním dokladu uvedena. Jinými slovy: je-li v jejím cestovním dokladu zaneseno razítko, stěžovatelka nepochybuje, že v daný den vstoupila na území daného státu nebo z něj vystoupila. Stěžovatelka však v obecné rovině tvrdí, že nejde o úplný výčet razítek, jelikož dle jejího tvrzení razítka nedostávala při cestách přes mezinárodní letiště ve Frankfurtu nad Mohanem. Stěžovatelka tak zpochybuje, že na základě souhrnu razítek v jejím pase nebylo možno dovozovat závěry o době její nepřítomnosti na území členských států Evropské unie.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že posuzování, zda na základě shromážděných podkladů rozhodnutí bylo nebo nebylo možno učinit závěr o době nepřítomnosti stěžovatelky na území členských států Evropské unie, je otázkou vyhodnocení podkladů rozhodnutí. Poklady rozhodnutí se nejprve hodnotí každý jednotlivě a následně v jejich vzájemné souvislosti. Na základě jednotlivého hodnocení každého z přechodových razítek lze (po zhodnocení, že nejsou dány důvody domnívat se, že jde o falzum) získat informaci, že stěžovatelka překročila hranici a kdy k tomu došlo. Obecně pak lze konstatovat, že souhrn více přechodových razítek hodnocený v jejich vzájemné souvislosti může navíc společně s dalšími podklady poskytnout plastický obraz o pohybu osoby, a to obzvláště tehdy, jde-li o vzájemně bezrozporná razítka, která na sebe logicky navazují. Naznačené hodnocení se přirozeně provádí s přihlédnutím ke všem relevantním podkladům a je odvislé od jejich kvality a vypovídací hodnoty.

pokračování

[22] Správní orgán prvního stupně skutkový závěr o době nepřítomnosti stěžovatelky na území států Evropské unie učinil na základě hodnocení shromážděných podkladů rozhodnutí, mezi nimiž byla přechodová razítka, údaje z Obchodního rejstříku (smlouvy s úředně ověřeným podpisem, notářský zápis), údaje mu známé z úřední činnosti (podání žádosti o prodloužení průkazu povolení k dlouhodobému pobytu). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že v nynější věci shromážděné podklady poskytly dostatečnou oporu pro závěr o době nepřítomnosti stěžovatelky na území států Evropské unie.

[23] Razítka vietnamského orgánu v cestovním dokladu stěžovatelky vykazují logickou ucelenost (po výstupu následuje vstup, nikdy u vietnamských razítek nenásledují bezprostředně po sobě dva výstupy či dva vstupy). Razítka vietnamského orgánu jsou navíc zcela v souladu se zjištěními správních orgánů o tom, kdy v České republice stěžovatelka činila úkony před notářem v Brně. Úkony před notářem totiž byly činěny jen tehdy, když byla dle vietnamských razítek stěžovatelka mimo Vietnam. V těch případech, kdy je v cestovním dokladu stěžovatelky vstupní či výstupní razítko českého orgánu, je tento doklad vždy opatřen korespondujícím razítkem vietnamského orgánu (tj. opuštění Vietnamu dne 27. 8. 2008 a vstup do České republiky dne 28. 8. 2008; opuštění České republiky dne 9. 9. 2008 a vstup do Vietnamu dne 10. 9. 2008; opuštění Vietnamu dne 13. 8. 2012 a vstup do České republiky dne 14. 8. 2012). Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato zjištění představují dostatečný podklad pro závěr, že razítka vietnamského orgánu skýtají úplný obraz o pobytu stěžovatelky ve Vietnamu, tj. mimo území států Evropské unie. Přičemž ze shromážděných podkladů lze dovodit, že v posuzovaných obdobích, kdy stěžovatelka nebyla ve Vietnamu, byla v České republice.

[24] Skutečnost, že cestovní doklad stěžovatelky nebyl systematicky opatřován vstupními a výstupními razítky orgánů členských států Evropské unie (viz body [18] a [19]), nemá vliv na hodnocení, že nejsou dány důvody pochybovat o tom, že vietnamský orgán cestovní doklad stěžovatelky razítka ve zkoumaném období opatroval systematicky při každém překročení vietnamských hranic.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že shromážděnými podklady je plně odůvodněn skutkový závěr orgánu prvního stupně, že stěžovatelka nepřetržitě nepobývala na území států Evropské unie v době od 10. 9. 2008 do 17. 5. 2010 (tj. více než 20 měsíců), v době od 23. 6. 2010 do 13. 8. 2012 (tj. více než 25 měsíců) a v době od 13. 9. 2012 do 27. 10. 2013 (tj. více než 13 měsíců).

[26] Stěžovatelka toto zjištění správního orgánu zpochybňuje obecným tvrzením, že v České republice pobývala i v době, o níž správní orgán tvrdí, že byla ve Vietnamu. Zpochybňuje tak úplnost razítek v jejím cestovním dokladu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka nikdy nespécifikovala, ve kterých obdobích měla být v České republice. Ke svému tvrzenému pobytu nevedla žádné upřesňující informace. Takto obecné a nekonkrétní tvrzení stěžovatelky nebylo v nynější věci schopno vnést pochybnosti o správnosti skutkových závěrů správního orgánu prvního stupně o tom, kdy stěžovatelka nepobývala na území států Evropské unie. Stěžovatelka tvrdí, že v České republice pobývala i jiných v obdobích, než zjistil správní orgán, ale sama dodává, že k tomu nemůže poskytnout důkaz. Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám správní orgán byl schopen z vlastní iniciativy obstarat důkazní prostředky o pobytu stěžovatelky v České republice (šlo o ověření stěžovatelčina podpisu notářem v Brně a notářský zápis, viz ad 6. a 11. v bodě [16] shora). Pokud by bylo pravdivé stěžovatelčino tvrzení o pobytu v České republice i v jiných obdobích, než zjistil správní orgán, jistě by bylo možno nabídnout o tom minimálně konkrétně formulované tvrzení, zřejmě však i důkazy např. v podobě svědeckých výpovědí, letenek, záznamů z aktivit stěžovatelky ve vztahu k obchodní společnosti, již se týkají notářské zápisy opatřené správním orgánem, apod.

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nedošlo k porušení § 3 správního řádu, dle něhož má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se zákony, ostatními právními předpisy a veřejným zájmem. Závěry správního orgánu prvního stupně o pobytu stěžovatelky mimo území států Evropské unie nevzbuzovaly pochybnosti a pochybnosti o těchto závěrech nevznesla ani stěžovatelka.

[28] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně své závěry o době nepřítomnosti stěžovatelky na území členských států Evropské unie nezaložil na nějaké právní domněnce, ale vycházel z podkladů rozhodnutí, na nichž učinil logicky bezvadným procesem jednoznačný skutkový závěr. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání tento skutkový závěr správního orgánu prvního stupně potvrdila a shrnula, že „*závěry Ministerstva vnitra kromě přechodových razítek dokládají i údaje obsažené v Obchodním rejstříku, dle nichž odvolatelka jménem svých obchodních společností jednala pouze ve dnech, kdy zde byla i podle údajů v jejím cestovním dokladu. Vzhledem k tomu, že zde odvolatelka pobývala pouze 2 měsíce z 61 měsíců předcházejících zahájení řízení, a v těchto dnech byly odvolatelnou uzavřeny všechny 4 smlouvy uzavřené za její obchodní společnosti, je správnost závěru Ministerstva vnitra o časové specifikaci odvolatelčiny nepřítomnosti nade vší pochybnost.*“

[29] Vedle toho žalovaná v rozhodnutí o odvolání poukázala na domněnku v čl. 11 odst. 1 a 2 schengenského hraničního kodexu, dle něhož:

1. *Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nespĺňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*
2. *Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*

[30] Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné zabývat se výkladem právě citovaného článku schengenského hraničního kodexu a domněnky v něm obsažené. Za situace, kdy na základě pořízených podkladů rozhodnutí správní orgány dospěly k jasnému skutkovému závěru ohledně doby, kdy stěžovatelka nebyla na území států Evropské unie, nemá význam zkoumat ustanovení o domněnce. Je-li určitá skutečnost doložena, není třeba se zabývat právními domněnkami. Nejvyšší správní soud se tak nezabýval kasační argumentací, dle níž se čl. 11 odst. 1 a 2 schengenského hraničního kodexu vztahuje toliko ke krátkodobým pobytům, nikoli k trvalému pobytu, což zřejmě stěžovatelka dovozovala mj. z čl. 11 odst. 2 daného předpisu, kde se pojednává o krátkodobém pobytu a dle něhož může cizinec domněnku dle odstavce 1 vyvrátit důkazy o tom, že dodržel podmínky týkající se délky *krátkodobého pobytu*.

[31] Jakkoli si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že rozhodnutí žalované i krajského soudu se o čl. 11 odst. 1 a 2 schengenského hraničního kodexu zmiňují, z právě předestřených důvodů v nynější procesní situaci nemělo hodnocení daného článku schengenského hraničního kodexu pro rozhodnutí o kasační stížnosti význam. Podstatné bylo, že správní orgán prvního stupně vycházel při svých skutkových závěrech z informací získaných z podkladů rozhodnutí, nikoli z právních domněnek, a žalovaná správnost jeho skutkových závěrů potvrdila (viz bod [28] shora). Krajský soud se k hodnocení podkladů též vyjádřil, a to v bodě [34] napadeného rozsudku, kde pojednal o požadavcích na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zmínil se zde o skutkových zjištěních na základě vzájemně provázaného a vnitřně nerozporného systému dílčích informací. V první větě bodu [35] rozsudku pak krajský soud uvedl, že správní orgány požadavkům na *dokazování* dostály. To, o jaké dokazování šlo, je patrné z rekapitulace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou krajský soud provedl v bodě [20] svého rozsudku.

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že kasací stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu